

מהעץ

יום אחד פגש צ'יפופו את דני-דין יושב על העץ.
 ניגש ואמר לו: - "דני-דין, רד משם!"
 ענה לו דני-דין: - "מה אתה רוצה, הרי אתה לא רואה אותי בכלל."
 אמר לו צ'יפופו: - "טוב, אבל אני רואה מה אתה עושה."
 הרבה דני-דין בליבו-אם הוא רואה אותי, מה זה שווה שאני יושב על העץ? וענה -
 "מה איכפת לך בעצם מה אני עושה?"
 צ'יפופו: - "איכפת לי, כי גם אני יושב לפעמים על עצים".
 התפלא דני-דין: - "מעניין, הרי חשבתי שאתם הצ'יפופואים מזמן כבר התביחתם".
 חייך צ'יפופו: - "כן, זה מה שאתה חושב, אבל בעצם מכלולנו יש עצים מסלנו שעליהם
 אנחנו מספסים, כשנדמה לנו שאף אחד לא רואה אותנו. כולנו לפעמים קצת דני-דינים."
 דני-דין שתק לרגע והחליט: - "טוב, אם ככה, יכול להיות שבאמת הגיע הזמן שארד לי
 קצת מן העצים, הרי בלוא-הכי רואים אותי וגם אני אלך לי להחביט קצת".
 צ'יפופו בסיפוק: - "זהו שאמרתי לך - רד משם, ובא נחביט קצת ביחד".
 במהירות קפץ מן העץ גופו הבלתי נראה של דני-דין. ידו הבלתי נראית אחזה בכף ידו
 השעירה והמתורבתת של צ'יפופו, ויחד הלכו לראות אם אבנר כרמלי עצמו נמצא באזור.
 הוא כבר ישכנע אותם שטוב להם יחד.

מאת אידו.

כתבה (למרות הכל)

אני לא מחכוון לעשות מעצמי צחוק ולכתוב כתבה. אני לא חושב שיש לי סיכוי לעמוד
 בסטנדרט(לועזית).
 אני פשוט אנסה מידי פעם לתת דיווח על מה שאנחנו עושים ולא עושים במסגרת ועדת-בנים.
 מכיוון שחשוב לנו לחדעו סטך הכל הועדה נוצרה וקיימת מפני שיש בנים ובנות-טאותם
 אנחנו רואים כחלק אינטגרלי (של הועדה).
 ז"א שחשוב לנו מאד שהחברה יבואו וידברו עם חברי-הועדה ויגידו מה הם חושבים,
 או מרגישים. אפשר גם סתם להגיד: - "ערב - טוב"... "סבת - שלום"...
 כרגע אנו דנים על שני נושאים מרכזיים: -
 א. ניסוח תקנון הנוגע ליציאת בנים לחופש - עם עזרה של המסק, אחרי תקופה במשק.
 ב. ניסוח לקבוע סטטוס מסויים לבני משק שבאים לבקור של תקופה ארוכה (חודש ומעלה).
 זאת על מנת לנסות למנוע אי נעימויות לכל הצדדים ולתת לבנים/נות הרגשה (כמה שאפשר)
 ביתית וחמה. אז זהו, באמת רצוי שתבואו ותביעו את דעתכם על נושאים אלה ואחרים.
 חברי הועדה: - מכאל דוארי-מרכז, ג'ין פינקוס, מריון גרסמן-אחראית לנושאי רהוט
 וציוד המגיע לבנים/נות. ישראל הדר, אסתר-אחראי לכתעבת מכתבים לחברה שמעבר לים
 (והרי החוסך) חברה תעזרו לה... הרי-אחראי סיכון, דורון-אחראי לפעולות תרבות, זקוק
 מאד לעזרתכם.
 כמו כן אנחנו מחפשים משהו שיהיה מוכן לקחת על עצמו את אירגון ארוחות ארבע.
 ((יש לי הרגשה מוזרה שלמרות שאנחנו חברה "פתוחה וליברלית" שאם נמצא מתנדב לנושא
 זאת תהיה דווקא בחורה ולא בחור.... מוזר)).

תודה על תשומת הלב

מאת דורון.

אנחנו חבורה של אדישים! בזה אין ספק קל שבקלים. ההתנדבות אצלנו היא אפסית! אפילו כשהמדובר בתעמולה לבחירות ההסתדרות. על אף המודעות הארסיות הנאו-נאצי פשיסטיות של אגודת המשתוללים הפאנאטיים, הלוקים במחלת המיסטיקה הדתית הפולחנית נבואית, בנוסף רופאי האליל, אותן מודעות שבספה יותר פשוטה קראו לחיסול הקבוץ, אפילו מודעות אילו לא הוציאו אותנו משלוותנו הרגילה.

וזאת על שום מה ולמה? מיום האדם יוצא משלוותו רק כשמונעים או מסכנים משהו חשוב מאד בשבילו, הקיבוץ כבר אינו מהווה משהו אטרקטיבי (מושך) בשבילנו.

מה זה הקיבוץ בשביל חבורת אדישים שכמונו, אנחנו בנינו אותו? אנחנו הזענו בשבילו? חטויות! אין לנו שום סנטימנטים מיוחדים. אנחנו פה מיום שנולדנו ומיום שהחברים שלנו פה. ולכן מיום שיום דבר פה לא קרוב במיוחד ללבנו ומיום שאנחנו אדישים מדי לשאול את עצמנו משהו בנוסף: - "נו-אם כך, מה אנחנו עושים פה?" ומיום כל אילה אנחנו לא מפסיקים לקטר, לא מפסיקים ללכת רכיל, להתמרמר על כל טעות ולהאשים את כל העולם ("המוסדות") בבעיה שאנחנו יצרנו - חוסר זהות.

מתי אנחנו - (כלומר חבורת האדישים) כן יוצאים משלוותנו? כאשר מנסים לגזול מאתנו את הדבר שעליו אנחנו עובדים כל שעות אחר העבודה והוא הדאגה לעצמנו - לא לחברה חלילה אלא דאגה חומרית הסטרית פאנאטית ילדותית ומגעילה לעצמנו.

מעטים מאד התנדבו לפעילות בחירות בחצור ובמשק אך ההסטרית הייתה כללית כאשר האנסנה לא קלטה את ירדן. החבר שבקושי מאונן את יום העבודה שלו, ידאג לקורס רב שנתי, 3 פעמים בשבוע (על חשבון העבודה) בנושא - "הדינמיקה הכימית פסבדו מזוכיסטית והשפעתה על החרבון הפנאומטי". סוף סוף צריך להיות בעל מעמד בקיבוץ. אין לי טענות ובכלל, יש לי הרושם שלו היה אדולף היטלר עולה לשלטון במדינתנו לא היה איש מתרשם כל עוד האספקה נמשכת כסדרה, ואם משהו בכל זאת יצייץ, מקרר 14 קוב יביא אותו על ספוקו וישתיק אותו.

"לחם ושעשועים לפרולטריון" - "טלויזיות וחדר בשביל הנכדים לחברי כפר הנשיא".

אין דבר, בסוף תאכלו קט כי זה מה שכל חומר מקבל כשנגמר החציר.

רק מי שעד עכשיו אכל קט וראה בו חציר ישאר בן אדם...

אילן המאירי.

ר צ י ת י ל ה ג י ד ... (גם אני!)

המון ימים אינסופיים כאלו בבית הזה, נותנים למחשבות לזרום במערבולות נואיות, אח"כ יותר בשקט, לאט לאט כבר לא אורח זמני הולך ובא, לאט לאט איזה איש עם קטר, סקרנות-אולי יותר מכל דבר אחר-למקום הזה, שפעם היה כל כך ברור מאליו שולח הוא.

אח"כ אורחות-תמידית רק לקבל ולא להפסיק להעמיק יותר.

פתאום כשיש זמן לראות מהמון צדדים, לשמוע מהצד, להסתובב, להכנס קצת, לקלוט - אח"כ ברעות העמוקות, הלילות האינסופיים הבהירים המקסיים - לשבת ולהיות פתוחים פתאם, לסדר בחוכך עט עוד אנשים כמוך - את האמת שאחיה כואף לה, כואף מחיים בבית זה שכולנו בחדר הקטן והפותח לבבות, רוצים להיות כאן ולהקים משהו, לצור-על אף ההיסוסים והלבטים הבלתי פוסקים-את הבית שלנו, באמת כאן. לאטוף את כל הרע והטוב הניקלט - כמו מהצד, לעשות מזה אמת ואמונה לאחיד.

ההרגשה של אורח לסוף שבוע היא בילתי נמנעת, היא קשה בלי ספק כדי ליצג עצמך ולתח שקט. תמיד צריך להספיק הכל, ההרגשה של פיספוס איזה שהוא, לגבי המיצוי הנכון של להיות בבית. כמה שרוצים רק לדבר על המשק, הפרחים, הקיץ - הצבא תקוע עוד חזק יותר. כשפוגשים את החברים משנים והצורך להעביר מה קורה איתך הוא כמעט בילתי נמנע. אז האספות הנושאים המסעירים ח"משק - סוחבים מיד סה"כ לכיוון הנכון.

רציתי להגיד, קצת יותר מיומים כאן מכניסים אותך לכל היומים, לזרם הבלתי פוסק במשק, ואתה רואה המון דברים פתאום מדוקא יכולים לתרום לאנשים שכבר תקועים פה חזק ולא רואים את זה.

המשך-

3

דבר שדי הימם אותי הוא המצב של המון חברות טונות אפילו רק בין הצעירים, יותר מדי קבוצות היוצרות לעצמן מסגרת כמעט עצמאית. אולי כי תמיד ראיתי ח"ק יבון בכלל כמוסג של מעט אנשים שהם מסגרת כמעט אחידה ואז גם יש הרבה יותר יצירה. אבל כנראה שזה כבר לא קיים. לכן צריך לשאוף לקשר עמוק ואמיתי עם הרבה אנשים מכל סוגי החברות הפנימיות האלו, רק כך להרגיש יותר חיין.

מה שכן ישנה סקרנות בריאה וחיונית מאד למה שאנחנו נוכל להביא הביתה. ובכלל, עצם זה שיש המון מחשבות של עשיה, שנוי, חיפור, זה רק טוב, טוב מאד. חלא הכל מוכן לפנינו וברור מאליו. חושבת רק השקט, הלילות הצחורים, הטבע והאוויר הצלולים, עושים ח' בית הזה, יותר מכל הרעש הצבאי והעירוני-אדיר שלך לך...

אז לכל המבוגרים והצעירים היותר "ממוקמים" (בעדינות) שאולי החיאתו מדור הנרקומנים - יש עוד תקווה-ויס עוד אמת טהורה ובריאה - בכולנו!!!

מאת גילה.

מה נשמע?

ובכן שלום לכם ידידי היקרום. העורך לשעבר פה טוב איחכס. נתבקשתי לכתוב מהו שיהיה טונה לגמרי ממה שאתם רגילים לחמוע ממני. ובכן, לקחתי על עצמי השבוע לנתח את המצב העכשיו-סעיף שנקרא בדברי הכפר - מה נשמע... סימן האלה.

אנחנו נפסח בשלב זה על ה"מה נשמע" ונעבור לסימן האלה שאצלנו הוא במיוחד גדול. פה (ורק פה) אני מרחק לעצמי לדבר בשם כולנו. הכוונה היא כמובן במובן הגס של המילה. * ובכן הענין החשוב ביותר שקרה השבוע הוא זה: -ג"ני ניסאה לאהוד, איחולינו הלבביים לכולם. כמובן שאהוד בזמנו ניסה להסביר לי להחיים זה שלבים, כמו בסולם שעליו אהה מתפס. אני רק רוצה לקוות שאהוד יתמהמה קצת על השליו שבו הוא עומד כרגע. מפילוסופית חיים נעבור לעינין לא פחות חשוב אולי קצת יותר חומרי.... בני גולדברג, * הידוע לסימצה ביקס ממני להזכיר למערכת הנוכחית ולמרות חילופי הגברי אין לעבור עליו - (על בני) לסדר היום. בנוסף לזה האלתי את הגביר אם קרה איזה דבר שהקוראים יהיו מעוניינים בו, מסתבר האצלו זדים דברים במהירות רבה... הברנט קיבל הזמנה רשמית מאריק קלפטון להופיע איתו בסיבוב הופעות מסביב ל... חדר - האכל. ב.ג. השיב בחיוב!

* עמי בן צבי ואישחו הגיעו לארה"ב כנראה כשלום. * אחד אחר המרבים לדבר בו לאחרונה, מוצא עצמו מטחגל בקווי לחדר 2x2 מרובע בצד המערבי של הצריפים הוא - יורם בן חיים. יורם שים לב! בניגוד לאהוד, איתי השכן מבקש שלא תתמהמה יותר מדי. * וכשמדובר באיתי, לאחרונה מסתמנת מגמה מסוימת של התחלשות על חדרו, בין היתר ניתן להבחין בנקיון וסדר מופתיים. איתי אנו דורשים הסבר! * יהודה עדר נתבקש לעזוב את האספה האחרונה בה דגו על נושא סמים. הוסבר לו שהאספה מיועדת לחברים בלבד. ברגע זה של התעלות הרוח החליט יהודה שזה הזמן המתאים לגמור לימודין ולחזור למק. כנראה שעלינו על הדרך הנכונה.

* לפני שבוע קרה משהו שהסעיר אפילו את סעדיה... בהגיעו לעבודה במוסף כהרגלו בשעה-2.30... לפנות בוקר, גילה לפני הדלת טרקטור פרה-היסטורי, יותר נכון טרקטור מחקופת האבן, או אפילו יותר מדויק: - סלע רציני העליו כתוב בכתב יחדות - "עשה טיפול 3000, חודה יופי". סעדיה אמר לי יותר מאוחר שכאשר מדובר בטרקטורים הוא לוקח את הענין ברצינות.

יש המחקר..

המסך מה נשמע...

4

* ביץ היתר היתה פה בר-מצווה לפני שבוע.
* השבוע אנחנו חוגגים את יום ההתישבות וכו' וכו' וכו'
לכם בטח כבר אין זין לטטיות שלי אז להתראות..
*סליחה שכחתי הדסה כותבת שהיא נהנית אבל מתגעגעת קצת, כל סוטה, היא מוסיפה, עושה לה טוב
על הנחמה. ואיך לא?..
*לענין אחרון, בשבוע שעבר הוזכרנו בדברי הכפר שאין אנו מצנזרים קטעים שהם לפעמים,
קצת גסים או קצת פוגעים. חשובתנו היא שאם פגענו במשהו מהקוראים לבטח לא לזאת היתה
הכוונה. בקשר למילים גסות(אמר לני ברוס) זהו נסח הדיבור היום יומי של אחדים מאיתנו,
ואם נצא בהנחה שבדיבור אין זה רע, אז אין אנו מוצאים שום פסול בכתיבה.
ואם בכל זאת רואה מי מכם בדבר פגיעה..אנא אל תקרא, זו בקשה.

מאת דני נמלי.

ש י ר ל י ל ד ק ט ז מוקדם בדיפרסיה.

אל תרגיש רע	אל תרגיש רע
ילד קטן	משאתה מבולבל
חלך קצת לימיון	אמא אמרה
ותשכח מהמבון	שאתה פרח יפה
כי אבא יודע	תו לדמעות
והוא כבר אמר	לשטוף את גרונך
שאתה לא חזע	ומרגוע יבוא
ואין שום מיזע	לשכון בחיקך
פול לך ליד מחוקה	אתה רק נולדת
שליטתה לחיך ונתנה תקוה	וכבר מתאמץ
אל תרגיש רע ילד שלי	להביך, להרגיש
אני אהבך	וגם להתחצף
ואתה אהב אותי.	

מאת יהודה עדר.

הי, הי, ראינה?
עוד אחד עבר....

עוד שבוע בחיים -

עוד שבוע(פחות) במדים -

עוד חבצה ימים יפים....

כשיט מקום לשיפורים!!!

אז בוא נצא מהחורים,
וביחד נחגוג סוף שבוע נעים.